

РЕШЕНИЕ

№ 22627

гр. София, 05.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав, в
публично заседание на 19.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **3896** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.
Образувано е по жалба на К. Д. К., ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. П.-М. Бозов, срещу Заповед № ГРАМ -1791710 от 22.03.2026г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „з“, „г“ от ЗДвП (ЗППАМ), издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с която е временно отнето свидетелството за управление на МПС на жалбоподателя до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна и неправилна, тъй като липсва субективната страна на твърдяното нарушение, поради което не са налице материалноправните предпоставки за издаване на оспорения акт. Конкретно се сочи, че няма доказателства да е изпратено до собственика уведомление по реда на чл. 574, ал.10 от Кодекса за застраховането /КЗ/. Жалбоподателят счита, че със сключването на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ са постигнати целите на чл.22 от ЗАНН, поради което отнемането на СУМПС е безпредметно. Моли се съдът да отмени оспорената Заповед № ГРАМ -1791710 от 22.03.2026г. и да се присъдят сторените по делото разноски. В проведеното по делото съдебно заседание жалбоподателят не се явява и представлява.

Ответникът – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ СДВР не се представлява по делото и не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Със Заповед № ГРАМ -1791710 от 22.03.2026г., издадена от В. Г. Д., на длъжност младши

автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ - СДВР, на К. Д. К. е наложена принудителна административна мярка "временно отнемане на СУМПС" до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. От мотивите на заповедта е видно, че мярката се налага заради това, че К. Д. К. управлявал на 22.03.2026г. около 18:44 часа в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]личния си лек автомобил А. А4 с рег. [рег.номер на МПС] , след като автомобилът е бил със служебно прекратена регистрация от 10.02.2025г. Заповедта е издадена по повод и във връзка със съставен на К. К. Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ сер. ГА № 963729 от 22.03.2026г. за извършено нарушение на чл.140, ал.1, предл.1, от ЗДвП – за това, че управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

На същата дата - 22.03.2026г. за лек автомобил с [рег.номер на МПС] е сключена застраховка „Гражданска отговорност“ с валидност до 22.03.2027г. включително.

При така установеното от фактическа страна съдът формира следните изводи:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена в срок, от лице, което е адресат на оспорения акт и притежава личен и пряк правен интерес да иска отмяната му.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Предвид представената по делото Заповед № 513з-12086/14.10.2025г. на директора на СДВР, издадена във връзка със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи, също приложена с административната преписка, съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен орган.

Спазени са административнопроизводствените правила и изискванията за форма на акта, като са посочени фактическите и правни основания за прилагане на мярката.

Видно чл.171, т.1, б. „з“, „г“ от ЗДвП, принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, се прилага за нарушения по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. В случая мярката е наложена за констатирано нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП – управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред.

Наличието на посочената хипотеза по чл.171, т.1, б. „з“, „г“ от ЗДвП следва да се счита за установено, предвид съставения АУАН сер. ГА № 963729 от 22.03.2026г. за нарушение на чл.140, ал.1, предл.1, от ЗДвП. Неотносими към въпроса за законосъобразността на мярката са наведените доводи за липса на доказателства относно уведомлението на жалбоподателя за прекратяване на регистрацията. Със съставянето на АУАН за констатиране на нарушение по чл.175,ал.3 от ЗДвП, за административния орган възниква правомощие да наложи принудителната мярка, без той да има право и задължение да изследва съставомерността на деянието и законосъобразно ли то е било установено. Необходимото и достатъчно условие за издаването на заповед е да има съставен АУАН за установяване на нарушение по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 или чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Конкретно, при нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП не се изисква от административния орган, издаващ заповедта за налагане на ПАМ, да проверява дали е било налице знание у водача на превозното средство за прекратяването регистрацията и дали собственикът е бил уведомен за липсата на задължителна застраховка, съответно за дерегистрацията на автомобила.

Оспорената заповед обаче е материално незаконосъобразна поради следното:

Видно от разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "з", "гг" от ЗДвП, принудителната административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство се прилага на водач, който, извън случаите по букви "а" – "ж", при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В хипотезата на чл.171, т.1, б. е“ от ЗДвП, на водач, който управлява моторно превозно средство без застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, се налага принудителна административна мярка лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, но за не повече от 6 месеца.

Анализът на двете разпоредби показва, че е налице припокриване на основанията за налагане на мярката в двете хипотези, доколкото липсата на задължителната застраховка "Гражданска отговорност" води до служебно прекратяване на регистрацията на МПС по чл.143, ал.10 от ЗДвП, което от своя страна е предпоставка за извършване на нарушение по чл.175, ал.3 ЗДвП. Следователно възниква въпросът коя е приложимата разпоредба в случаите, когато водачът управлява МПС без сключена застраховка „Гражданска отговорност“, а едновременно с това превозното средство е с прекратена регистрация съгласно чл.143, ал.10 от ЗДвП поради липса на такава застраховка.

Видно от текста на разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "з", подб. "гг" от ЗДвП, същата е субсидиарно приложима – когато не са налице случаите по букви "а" – "ж". Това означава, че при управление на МПС без застраховка „Гражданска отговорност“ следва да се наложи мярка по чл.171, т.1,б. „е“ от ЗДвП, а тази по чл. 171, т. 1, б. "з", "гг"от ЗДвП - да се приложи във всички останали случаи на липсваща или прекратена регистрация на превозното средство. Необходимо е да се отбележи, че въпросът коя е приложимата разпоредба има конкретно практическо измерение, тъй като макар и в двата случая да се прилага една и съща по съдържание принудителна административна мярка /временно отнемане на СУМПС/, има разлика по отношение на срока – по б. „е“ мярката се прилага до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, а по б. „з“, подт. „гг“ - до решаване на въпроса за отговорността на лицето. Доколкото по б. „е“ продължителността на ПАМ се обуславя от волята на лицето, което може да избере дали и кога да сключи и да представи информация за сключена застраховка, в резултат на което да се преустанови действието на мярката, в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "з", "гг"от ЗДвП срокът на мярката е поставен в изключителна зависимост от административнонаказателното производство и неговия резултат, т.е. от произнасянето на административнонаказващия орган. От такава гледна точка хипотезата на чл.171,т.1,б. е“ ЗДвП е по-благоприятна от тази по чл. 171, т. 1, б. "з", подт. "гг"от ЗДвП, тъй като от волята и действията на лицето зависи каква ще бъде реалната продължителност на мярката.

При това положение, дори да се приеме, че административният орган има право на избор дали мярката да се наложи по чл.171, т.1, б. е“ или по чл.171,т.1 ,б. "з", подт. "гг"от ЗДвП, то принципът по чл.6, ал.2 и 3 от АПК задължава това да стане в по-благоприятната за лицата хипотеза, която е тази по чл.171, т.1, б. е“ от ЗДвП. В конкретния случай това не е сторено.

Предвид изложеното, оспорената по настоящото дело заповед се явява материално незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

С оглед изхода на делото следва да бъде уважено искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноските по делото и на адвокатско възнаграждение на адв. Бозов по чл.38, ал.2 във вр. с ал.1,т.3 от Закона за адвокатурата.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд София –

град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на К. Д. К. Заповед № GRAM -1791710 от 22.03.2026г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „з“, „г“ от ЗДВП, издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати на К. Д. К. разноски по делото в размер на 5.11 евро.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати на адв. П. М. М. Бозов сума в размер на 600 евро за адвокатско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: